

No puc respirar

Dv, 12/06/2020 per Guillem Correa

[Ventijol suau](#)

És el president nord-americà Donald Trump un bon cristià?

És el primer ministre israelià Benjamin Netanyahu un bon jueu?

És el president turc Recep Tayyip Erdoğan un bon musulmà?

Més encara, van ser Hitler o Franco uns bons catòlics?

Es podria fer la llista llarga però crec que a tall d'exemple és suficient.

Els seus seguidors segur que respondran positivament a la pregunta, però n'estem segurs de la resposta?

La seva fe justifica o valida la seva política?

I quan parlo de la POLÍTICA em refereixo a la que escrivim en MAJÚSCULA perquè la que escrivim en minúscula és la que dona peu i justifica encertadament la multitud de partits polítics existents.

Segons Joan Wesley, un referent en la teologia protestant de la santedat, ni el més espiritual d'entre nosaltres està lliure de caure en l'error.

Aquest va ser el cas, per exemple, de Joan Calví, pare del corrent teològic que porta el seu nom i teòleg de referència per a les Esglésies Reformades i Presbiterianes.

L'error de Joan Calví porta el nom de Miquel Servet, nascut a Vilanova de Sixena, Regne d'Aragó, probablement el 29 de setembre de 1511 i mort, a Ginebra, el 27 d'octubre de 1553.

Aquest humanista, científic i teòleg va ser jutjat per heretge i cremat a la foguera a la calvinista ciutat de Ginebra i, amb l'aprovació del mateix Joan Calví, per la seva negació de la Trinitat i per la seva defensa del bateig d'adults -avui la gran majoria d'esglésies protestants batejant d'adults-.

Pocs negaran, entre propis i estranys, l'encert teològic d'aquest gran Reformador encara que no puguem compartir algunes de les seves doctrines. Però també seran pocs els que negaran el seu desencert polític aprovant l'execució de Miquel Servet.

La conclusió és clara: No n'hi ha prou en portar un llibre sagrat a les mans per justificar els teus pensaments polítics.

El Ku Klux Klan també porta un llibre sagrat a les mans quan assassina un negre i això no justifica la seva imperdonable falta.

Portar un llibre sagrat a les mans imprimeix el compromís, entre molts d'altres,

d'estar al costat de les víctimes, tal i com ho va fer Jesús, acostant-se públicament a les dones, als publicans, als pecadors, als samaritans o als leprosos.

Jesús ens va ensenyar a distingir entre el bé i el mal i a no posar-los en el mateix nivell.

No es pot comparar la víctima amb el botxí.

No es pot comparar els privilegis del Ku Klux Klan amb els drets de les seves víctimes.

No es pot comparar els privilegis dels feixistes amb els drets de les seves víctimes.

No es pot comparar els privilegis dels esclavistes amb la lluita dels abolicionistes.

No, no són comparables els privilegis dels cinc policies que immobilitzen una persona, amb el genoll al coll, amb els drets de la víctima que mor finalment ofegada perquè NO POT RESPIRAR.

Des de l'Antic Testament sabem que la Bíblia diu i ensenya que no hem d'acusar ningú injustament -fals testimoni (Èxode 20, 16)- i aquest és un principi aplicable a creients i a no creients.

Estic tan preocupat per la meva falta de santedat que deixo la possible falta de santedat dels altres en mans de Déu però, mentre estic aquí a la terra, no puc deixar de repetir les paraules de l'Apòstol Pau als Corintis quan diu "Ara, doncs, es mantenen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran".

Hi ha una altra manera d'entendre la POLÍTICA -en majúscula-?